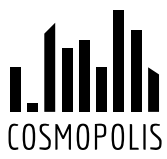

HEIDI
SWAINOVÁ

*Dovolená
podle
předlohy*

HEIDI
SWAINOVÁ

Dovolená
podle
předlohy

Přeložila Klára Kolinská

Text Copyright © Heidi Swain 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Klára Kolinská, 2025

Cover illustration © OpenArt.ai

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A Paramount Company

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted
in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying,
recording or by any information storage and retrieval system without permission
in writing from the Publisher.

ISBN 978-80-247-4897-9

*Věnováno mé Úžasné pětce.
Vy víte, koho myslím!*

Prolog

Ani jedna z nás tří si nedokázala vysvětlit, jak se to vlastně stalo, že jsme celé tři měsíce strávily společně v chalupě u jezera. Stejně tak jsme si neuměly představit, že už za pár hodin odevzdáme klíče od svého dočasného útočiště a rozjedeme se každá svou cestou do různých koutů země.

Svedla nás dohromady šťastná náhoda; byly jsme tři ženy navzájem si naprosto cizí, které na celé léto opustily realitu všedních dní. Teď už se nám však podařilo uspořádat si životy přesně tak, jak jsme potřebovaly, a byly jsme připravené postavit se budoucnosti čelem a začít znovu. Stal se z nás jeden pevný a neporazitelný tým. Naše vzájemně sdílené trauma a pátrání ve vlastním nitru nás během tříměsíční cesty sblížilo a vytvořilo mezi námi pouto, které, jak jsme věděly, potrvá po celý náš život.

„Nás nic nezdolá a neporazí,“ hlaholila bezstarostná Rose včera večer, když jsme u ohně na břehu jezera popíjely vychlazené šampaňské.

V den, kdy přijela, tvrdila, že je tu „jen tak pro zábavu“. Ovšem během doby, kterou jsme spolu strávily, z ní postupně opadla slupka, pod níž svůj život ukrývala, a odhalila svou pravou duši – laskavou, křehkou, ztracenou a bezradně tápající. Teď měla před sebou jasný životní

cíl a plán, jak ho dosáhnout. Pořád byla z nás všech ta nejsrdečnější a nejpohodovější, ale přestala se schovávat za kouřovou clonu uvolněnosti a už nepředstírala, že je za všech okolností vždycky nad věcí.

„Jasně, nic nás nezdočí a neporazí,“ přikývla rozzářeně Laurie. Při přípitku se jí trochu zamotal jazyk, načež vyprskla smíchy, což se jí stávalo pokaždé, když vypila víc než jednu skleničku jakéhokoliv alkoholu.

Třebaže se to zdráhala přiznat, Laurie z nás byla jako jediná skutečně na útěku. V prvních dnech, kdy jsme se teprve poznávaly, se nás snažila přesvědčit, jak se těší na svou nadcházející svatbu se svým vyvoleným (který, jak se později ukázalo, zas taková výhra nebyl). Teprve během našeho výletu k vodopádům Hope Falls nám přiznala pravdu.

Každá jsme tam u vodopádu v duchu vyslovila své tajné přání. Rose a já jsme byly se svou volbou spokojené, ale Laurie se vzápětí rozplakala a mezi vzlyky se nám svěřila, že si přála, aby se stalo něco, co by jí umožnilo zrušit zasnoubení, aniž by tím někoho ranila.

Nepředstavovalo to zrovna snadný úkol, ale ve třech jsme ho společně zvládly. Laurie nám slíbila, že už nikdy nebude před ničím utíkat a nebude se pokoušet každému za všech okolností zavděčit, což bylo přesně to, před čím se celý život snažila uniknout.

A co já? No já jsem sem před třemi měsíci přijela s úplně stejným zmatkem v hlavě jako mé dvě společnice, ale teď už se mi podařilo udělat si v ní pořádek. Připadala jsem si plná odvahy a odhodlání následovat hlas svého srdce a všechnu nejistotu, pochybnosti a obavy jsem nechala za sebou. Umínila jsem si, že bych měla konečně přestat váhat a slepě následovat cestu, kterou mi určili jiní, že bych v sobě měla rozlítit jiskru tvořivosti, dokud je ještě čas, a že bych také měla sama sobě dovolit znovu se zamilovat. Život nám přece ukazuje, že člověk

nemůže – a ani by neměl – házet všechny zkušenosti se vztahy do jednoho pytle...

„Heather!“ vykřikla zničehonic Laurie a vytrhla mě tak z mých úvah o novém muži v mém životě. „Tak dělej, nezdržuj!“

„Nebo tě snad přešla kuráž?“ šklebila se Rose, která stála na břehu nahá, jak ji pánbůh stvořil, s rukou opřenou v bok. Vyzývavě si mě měřila pohledem od hlavy k patě.

Laurie oproti ní zůstávala oblečená ve volné mikině s kapucí, kterou si právě přetáhla přes hlavu. Byla jsem si jistá, že se do ní navlékla s úmyslem zakrýt svou cudnost až do posledního okamžiku.

„Ne!“ křikla jsem na ně v odpověď, rozepnula si džíný a rychle si je stáhla. „Jasně že ne. Už jdu!“

Laurie vyhlédla přes okraj přístavní hráze na tmavou hladinu pod ní.

„Nechápu, jak se ti podařilo mě k tomuhle přemluvit,“ zamručela polohlasem směrem k Rose, zatímco jsem se chvatně svlékla a přidala se k nim.

„Tohle definitivně zpečetí naše pouto,“ trvala na svém Rose.

„Noční koupání bez plavek v jezeře a následný zápal plic upevní naše přátelství?“ ujišťovala se Laurie a nedůvěřivě svraštila obočí.

„Bud' to, nebo nás šok z té ledové vody zabije,“ odpověděla jsem a chytila obě za ruce, až Laurie sklouzla z hlavy kapuce mikiny. „Jen si představte ty titulky v novinách!“

Rose pohodila hlavou a hlasitě se rozesmála. Laurie se k ní připojila.

„Tak pojďme,“ prohlásila jsem a stáhla kamarádky o pár kroků zpátky, abychom měly pořádný rozběh. „Na tři.“

Znovu jsme se na sebe podívaly a já jsem cítila, jak se mi svírá hrdlo. Věděla jsem, že ať už nás odsud život zavede kamkoliv, na tohle léto, které jsem strávila tady u jezera s těmito dvěma úžasnými ženami, nikdy nezapomenu.

„Tak jdeme!“ usmála se Rose s očima plnými slz a Laurie potlačila vzlyk.

Pevně jsme si stiskly ruce a rozběhly se.

„Raz, dva, tři!“ křičely jsme společně a bylo nám úplně jedno, že by nás mohl někdo slyšet. Naše hlasy se rozléhaly stále hlasitěji a my pustily z hlavy veškeré zábrany. Běžely jsme jako o život a vrhly se do jezera pod námi.

Kapitola 1

Páteční drink se dvěma nejlepšími kamarádkami Rachel a Tori patřil skoro deset let k mým neměnným zvykům. Byly doby, kdy naše pravidelná předvíkendová setkání nedokázalo nic narušit. Ovšem vlivem Rachelina přítele Jeremyho, který si na ni začínal dělat stále větší nároky, Toriných čtvrtčních kocovin a mého občasného přehnaného pracovního zápalu se postupně stalo, že náš zavedený rituál dostal trhliny.

Tedy ne že by o můj pracovní zápal byl až takový zájem, teď, když jsem přišla o místo datové analytičky, o němž jsem se bláhově domnívala, že je počátkem mé slibné a jasně dané celoživotní profesní kariéry, ale víte, jak to myslím. Páteční večer s kamarádkami pro mě vždycky hodně znamenal, i v dobách, kdy koncem měsíce nebylo peněz nazbyt – aspoň v mém a Rachelině případě. Vyzazit si v pátek večer ven bylo naší prioritou už od studentských dob, a tak když Tori ten první pátek v červenci jako místo našeho mimořádně důležitého setkání vybrala ze všech možných míst právě bar Flamingo, načež se vůbec neukázala, nechápaly jsme, co se stalo.

„Když jsem před třemi měsíci tenhle podnik navrhla já, tak prohlásila, že je to laciná špeluňka,“ připomněla mi Rachel, když jsme

procházely lokálem ke stolu co možná nejdál od baru přelácaného nevkusnou výzdobou. „A ne v *dobrém* slova smyslu,“ dodala, postavila sklenici na stůl a doplnila svá slova gestem naznačujícím uvozovky. „Pamatuju si to správně, ne?“ zeptala se mě zamračeně.

„Jo,“ potvrdila jsem a chvílku otáčela svou sklenicí. Odstrčila jsem papírový deštníček a ozdabu s plameňákem a usrkla si přeslazeného koktejlu. „Ale to je přece jedno,“ dodala jsem, ušklíbla se nad sirupovitou konzistencí svého drinku a znovu se rozhlédla kolem. „Na tom nezáleží.“ Cítila jsem, jak se mi doušek propaluje vnitřnostmi, a nebylo to jen obsahem alkoholu. „Přece si nenecháme zkazit večer.“

Rachel zavrtěla hlavou, ale neusmála se, jak jsem doufala.

Měla za sebou dost náročný týden. Pracovala jako učitelka na střední škole, kde se den co den pokoušela vzbudit ve studentech aspoň stopu zájmu o anglickou literaturu a přimět je ke smysluplnému rozboru obsahu učebních osnov, který jim vesměs nic neříkal a neměl žádný vztah k jejich životům. Nebylo proto divu, že se netvářila nijak nadšeně.

Už jsem otvírala pusku, abych jí připomněla, že se blíží konec školního roku, ale pak jsem ji zase zavřela, když jsem si uvědomila, že tím bych jí zároveň připomněla i to, že má před sebou ještě tři úmorné týdny, než konečně začnou letní prázdniny a náš společný dlouho očekávaný sen se stane skutečností.

„Na,“ řekla Rachel po chvílce a její tvář se konečně rozjasnila úsměvem, když mi podala dlouhé papírové brčko. „Sebrala jsem ho na baru. Potom ho budeme potřebovat, ne?“

Brčko jsem si od ní vzala a samou radostí jsem na místě předvedla malý taneček, až jsem si málem převrhla sklenici. „Takže se na to těšíš?“ zeptala jsem se opatrně na ujištěnou, když jsem dokončila pár rozverných otoček.

„No jasně že se na to těším,“ přikývla Rachel a ocenila mou krea-
ci zachichotáním. „Přece nedopustím, aby nám syndrom pracovního
vyhoření pokazil večer.“

Po její odpovědi se mi znatelně ulevilo.

„Měly jsme si jít na oslavu zatsrat do Glitteru,“ culila se Rachel při
zmínce o našem oblíbeném nočním podniku, zatímco já dál poskako-
vala zcela mimo rytmus hudby.

„Nebo jsme mohly jít do Raunche na...“

„Ne, do Raunche chodit nepotřebuju,“ přerušila mě se smíchem.
„Ne teď, když mám Jeremyho.“

Na to jsem jí neodpověděla, ale v duchu jsem sevřela palec v dlani
a modlila se, aby se tu její přítel najednou zázračně neobjevil a nezka-
zil nám zábavu. Jako už tolikrát. Z toho, jak se mezi nás bez pozvání
vtíral, se stával nanejvýš otravný zlozvyk.

„Tady za chvíli neuslyšíme vlastního slova,“ zdůraznila, když jsem
nic neříkala. „Natož abychom se v klidu domluvily na podrobnostech.“

„Pořád ještě nemůžu uvěřit, že už se to blíží,“ povzdychla jsem si se
šťastným úsměvem a snažila se překřičet dýdžeje, který právě znovu
zvýšil hlasitost aparatury. „Je to pravda, vid’?“

„To si piš, že je,“ křikla na mě, přitukla si se mnou a pak jsme obě
naráz obrátily obsah svých sklenic do sebe. „Teda aspoň doufám, že
Tori přijde, abychom mohly doladit poslední detaily.“

Měly jsme před sebou lákavou vyhlídku na (více než zaslouženou)
dovolenou snů, a jak mi ukazoval odpočet na telefonu a připomínalo
zakroužkované datum v kuchyňském kalendáři, zbývalo přečkat už
pouhých dvacet dnů, než konečně vyrazíme.

„Celých šest týdnů,“ povzdychla jsem si zasněně a v duchu si vyba-
vila fotografie na webových stránkách, které jsem si musela prohlížet
snad milionkrát. „Celých šest týdnů v té krásné chalupě.“

Uvažovala jsem, co by na to asi řekl můj dědeček, kdyby věděl, že se chystáme strávit dovolenou v domě u jezera, kde se z velké části natáčela filmová adaptace *Hope Falls*, nejkrásnější knížky, kterou jsem díky němu během dospívání četla.

Ten román mi po smrti babičky pomohl přežít můj každoroční letní pobyt u jezera a já jsem si ho díky tomu zamilovala ještě víc. Tehdy neminul ani den, aniž by mi z něj dědeček aspoň kousek nepřčetl, a na konci srpna už jsem dokázala odrecitovat celé dlouhé pasáže téměř z paměti.

Zpočátku uchvátily mou mladistvou představivost podrobné popisy podmanivé krajiny, ale jak jsem se postupem času měnila z naivní holčičky v náladovou pubertáčku, stále víc jsem podléhala kouzlu příběhu lásky a přátelství tří velmi odlišných hlavních postav, cizinek, které sveďl dohromady pokus uniknout svým problémům a osobním tragédiím. Pořád jsem litovala, že se dědeček nedožil toho, aby ten film mohl vidět, a věděla jsem, že kdyby moje přítelkyně znal, určitě by chtěl jet s námi.

Tenhle společný dočasný únik z reality jsme plánovaly celé roky a já jsem pořád ještě úplně nedokázala uvěřit, že se jeho uskutečnění blíží. Měla jsem kamarádky, které byly touhle knížkou a filmem posedlé stejně jako já, takové, o jakých jsem vždycky snila, a opravdu jsme se chystaly na téměř celé léto nastěhovat právě do té chalupy u jezera!

„Ale nebudeme trávit celý den vevnitř,“ připomněla mi Rachel důrazně. „Musíme si trochu prohlédnout okolí.“

„A taky musíme pořádat pikniky na břehu jezera,“ přikývla jsem a znovu se mě začal zmocňovat důvěrně známý, ale pořád stejně slastný pocit radostného očekávání. „A taky se koupat naostro.“

„A nesmíme zapomínat ani na návštěvy místních hospod.“

„Jasně, to ani náhodou,“ vypískla jsem s pocitem, že se samým vzrušením rozhořím jako prskavka.

„Kdo asi dostane Heatherin pokoj?“ zauvažovala Rachel a kývnutím bradou ukázala na brčko, jemuž bylo určeno tuto volbu rozhodnout.

„Doufám, že já,“ odpověděla jsem spěšně. „Jsem Heather víc podobná než ty a Tori dohromady.“

„Hm,“ zabručela Rachel. „To se ještě uvidí.“ Na toto téma jsme se dobromyslně škádlily už tolikrát.

Rachel a já jsme se původně spřátelily díky stejné vášni pro tuhle knížku, když jsme si v den nastěhování do společného bytu na studentských kolejkách všimly, že ji obě máme v krabicích. O několik večerů později jsme se pak rozhodly dopřát svým těžce zkoušeným játrům trochu odpočinku od konzumace nekonečné řady panáků tvrdého alkoholu, což bylo zavedenou součástí rituálu zasvěčujícího osmnáctileté nováčky do studentského života, a zpečetily jsme naše nové pouto tím, že jsme se společně podívaly na filmovou verzi a plakaly a smály se nastejno.

Pak už netrvalo dlouho a naverbovaly jsme do svých řad další nadšenkyni Tori, která měla zapsané stejné předměty jako já a stala se třetí členkou našeho malého, ale oddaného fanklubu. Všimla jsem si jí snadno hned první den přednášek, protože měla na sobě tričko s nápisem *Hope Falls*.

Připadalo mi skoro neuvěřitelné, že jsme se zapsaly na čekací listinu zájemců o pobyt v té idylické lokalitě a složily zálohu už téměř před třemi lety. Poptávka mezi fanoušky *Hope Falls* byla obrovská, a navíc jsme musely šetřit, abychom měly na účtech dost peněz, až nadejde okamžik, kdy se dostaneme na přední místa seznamu a bude třeba doplatit zbytek. Přesněji řečeno, Rachel a já jsme musely šetřit, kdežto Tori stačilo poprosit jejího superbohatého tatínka, aby podepsal šek, až ona chvíle přijde. A to se mělo stát už velmi brzy!

Měly jsme v plánu si tam znovu přečíst tu knížku, znovu se podívat na film a navštívit všechna místa ve vesnici Lakeside a jejím okolí, která se v nich objevují. Chystaly jsme se doslova prožít sen oddaných knihomolek a já jsem navíc do té cesty vkládala ještě jednu naději, o níž moje kamarádky nevěděly.

Chtěla jsem totiž využít té dovolené k tomu, abych si ujasnila, jak naložím se zbytkem svého života, když jsem teď přišla o práci, a navíc přesně stejným způsobem jako Heather. Připouštím, že přenést něco tak významného ze stránek románu do skutečného života byl víc než ambiciózní plán, ale já cítila, že čas strávený v té chalupě mi k tomu poskytne jedinečnou příležitost, jaká už se mi nikdy nemusí naskytnout.

„Napíšu Tori zprávu,“ navrhla jsem a vytáhla z kabelky telefon, zatímco se mi v břicho roztřepetal další hejno pestrobarevných motýlků. „Nechci, aby se dneska večer něco pokazilo.“

„Není třeba,“ zarazila mě Rachel a s úsměvem se lehce dotkla mé paže. „Už je tady.“

Tori si dala načas, než se k nám připojila, což pro ni bylo typické. Její bohatá záplava tmavých kadeří, porcelánová pleť a sebevědomé vystupování vždycky poutaly pozornost, kamkoliv vstoupila. Ve spojení s přiléhavým, flitry pošíтым overalem bez rukávů a designovými lodičkami na vysokých jehlových podpatcích, které k sobě vábily obdivovatele jako plamen svíčky hejno můr, trval její průchod lokálem ještě déle než obvykle.

„No páni,“ vydechla Rachel obdivně, když Tori konečně dorazila k našemu stolu.

„Jo, přesně,“ připojila jsem se a motýlci v mém břicho samou úlevou, že Tori přece jen dorazila, odletěli někam pryč. „Není divu, že jdeš tak pozdě. Musela jsi odhánět nápadníky, jen co jsi vyšla z bytu. Vypadáš nádherně.“

„Vůbec se nepřevlékla,“ prohlásila Rachel a významně do mě šťouchla, zatímco si Tori sedla na prázdnou židli naproti nám a zkřížila dlouhé štíhlé nohy. „Tohle měla na sobě i včera večer.“

Tori měla natolik dobré vychování, aby se začervenala, když jsem na ni vrhla pohled plný předstíraného zděšení. Já jsem ho ale vážně jen předstírala, protože popravdě řečeno, nic z toho, co Tori dělala, už mě dávno neděsilo.

„No páni,“ notovala jsem si s Rachel, když mi ukazovala fotografie, které Tori zveřejnila online, když se večer předtím chystala vyrazit si ven.

„Není to tak, jak to vypadá.“ Tohle byla Torina klasická úvodní fráze a za tu dobu, co jsme se přátelily, už jsem ji od ní slyšela mnohokrát.

„Vážně ne?“ zasmála se Rachel a tázavě povytáhla obočí.

„Ne,“ odpověděla Tori. Připadalo mi, že její obvyklý oslnivý šarm navzdory tomu úchvatnému ohozu trochu pobledl. „Ale teď jsem tady, tak...“

Když o tom uvažuji zpětně, uznávám, že jsem si asi měla všimnout, že se něco děje, ale v té chvíli jsem byla v takové euforii z našeho nadcházejícího společného dobrodružství, že jsem se nedokázala soustředit na nic jiného než na další přeslazený koktejl.

„Takže,“ začala Rachel tónem přísné paní učitelky. „Co kdybychom přešly k věci? Ze všeho nejdřív pojďme zjistit, kdo bude spát v Heatherině pokoji.“

„Já, já, já!“ rozchichotala jsem se znovu a Rachel káravě obrátila oči v sloup. Potom rozlomila brčko na tři kousky, dva krátké a jeden delší, a mávnutím ruky přivolala k našemu stolu nakrátko ostříhanou servírku v pouzdrových šatech ozdobených růžovým peřím, která právě procházela kolem s podnosem plným sklenic s křiklavě barevnými drinky, a požádala ji o pomoc.

„Tak dobře, ale rychle,“ přikývla servírka, když jí Rachel stručně vysvětlila, o co nám jde, odložila podnos na stůl a vzala si od ní kousky brčka. „A hodně štěstí,“ dodala a vyrovnala si jednotlivé dílky v dlani, aby to vypadalo, že jsou stejně dlouhé.

Jako první si tahala Tori a já jsem napětím zadržela dech. Když nám ukázala, že si vytáhla krátkou slámku, nedala na sobě nic znát, ale mně se prudce rozbušilo srdce vzrušením. Na rozdíl od svých kamarádek jsem o ten pokoj nestála jen proto, že byl ze všech nejhezčí. Toužila jsem v něm bydlet, protože právě v něm se Heather rozhodovala o své budoucnosti a to byl přesně i můj tajný záměr. Ten pokoj se měl stát mým útočištěm a bezpečným místem, kde jsem se chystala důkladně promyslet své možnosti a zásadní životní změny, které mě čekaly.

„Teď ty, Em,“ vybídla mě Rachel velkoryse.

„Určitě?“

„No tak, pospěšte si, děvčata,“ zaprotestovala servírka netrpělivě. „Musím ještě roznést tyhle drinky.“

Ztěžka jsem polkla napětím a zatáhla za jeden kousek brčka. Byl delší než ten, který si vytáhla Tori, ale nechtěla jsem se radovat předčasně. Jako třetí si tahala Rachel a já jsem si až v tu chvíli uvědomila, že jsem vyhrála. Ten pokoj bude můj!

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ vydechla jsem vzrušeně, políbila na tvář Tori, která moje nadšení očividně nesdílela, a mávala jí svým kouskem brčka před obličejem, zatímco servírka odplula lokálem pryč. „Vážně tomu nemůžu uvěřit!“

V duchu jsem doufala, že i všechno ostatní půjde stejně hladce.

„Já teda jo,“ odpověděla Rachel, ale beze stopy nevraživosti. „Takže to vypadá, že my nakonec budeme bydlet spolu, Tori.“

„No vlastně,“ vzdychla si Tori, rozlomila svůj dílek brčka na dva kousky, odhodila je na stůl a odkašlala si. „Vlastně nebudeme.“

Její porcelánová pleť pod make-upem viditelně zbledla a Rachel a já jsme si vyměnily nechápvavý pohled.

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se a strčila si svou vítěznou slámku do kapsy na památku.

„Moc mě to mrzí,“ popotáhla Tori a oči se jí najednou zalily slzami. „Ale já s vámi nepojedu.“

Překvapením jsem otevřela pusu dokořán a zase ji zavřela, aniž z ní vyšel jediný zvuk.

„Počkej, Tori, co tím chceš říct?“ zalapala po dechu Rachel. „Já to nechápu.“

„No to ne, musíš jet s námi,“ naléhala jsem a pokoušela se přitom o veselý a bezstarostný tón. „Jsme přece tři mušketýrky, pamatuješ?“

Tori zavrtěla hlavou. „Já nejedu,“ řekla znovu a pohled jejích očí zastíněných řasami nalíčenými silnou vrstvou řasenky přelétal z Rachel na mě a zase zpátky. Vypadala, že se každou chvíli propadne hanbou. „Protože nemůžu.“

„Jak to myslíš, že nemůžeš?“ opakovala jsem po ní nevěřičně, a jak mi pravda za jejími slovy pomalu docházela, chut' dát si další taneček mě nadobro přešla.

Už dřív mě napadlo, jestli je Tori opravdu stejně zapálenou členkou našeho malého fanklubu jako Rachel a já, ale nikdy bych si ani ve snu nepomyslela, že by vycouvala z naší společné dovolené snů. Ne potom, co jsme ji tak dlouho plánovaly, a hlavně proto, že dobře věděla, jak moc to pro nás znamená. Možná byla díky péči svého bohatého tatínka nezřízeně rozmazlená a třeba se jí občas zdálo, že Rachel na naše společné plány trošku moc tlačí, ale rozhodně nebyla zlomyslný kazisvět.

„Já nemůžu,“ řekla Tori znovu a zachvěla se. „Protože táta mi sebral apanáž.“

Tori byla nejmladší ze čtyř dětí, navíc jediná dcera, a její otec jí nikdy neodepřel nic, co si přála. Rachel a já jsme vždycky měly dojem, že se jí tímto poněkud nešťastným způsobem pokouší vynahradit, že jako velmi malá ztratila matku, což jsme jí ovšem pochopitelně nikdy neřekly.

„Ale zaplatíš svůj podíl, ne?“ vyhrkla Rachel v tu chvíli. „Stejně zaplatíš třetinu nájmu za tu chalupu, vid’? Promiň,“ dodala vzápětí s omluvným výrazem. „Nechtěla jsem, aby to vyznělo tak...“

Rachelin tón zněl zoufale, a naprosto právem. Bez Torina finančního podílu by naše dovolená padla pro nás všechny.

„Hrozně mě to mrzí,“ vzlykala Tori a setřela si z tváře slzu. „Ale to taky nemůžu. Potom, jak jsem včera večer zveřejnila ty fotky, se táta zničehonic objevil u mě v bytě a řekl mi, že musím okamžitě přestat utrácet. Zmrazil mi všechny platební karty a zastavil mi aparáž,“ vysvětlovala s pláčem. „A aby toho náhodou nebylo málo, tak mi odmítl prodloužit nájem bytu a donutil mě přestěhovat se zpátky domů. Prohlásil, že to tak bude pro mě nejlepší a že by si to maminka taky přála.“

Na tom sice možná něco bylo, ale horší chvíli si její otec pro své rozhodnutí opravdu vybrat nemohl. Pro Tori to byla velmi tvrdá lekce vzhledem k tomu, jak k ní byl až dosud shovívavý. Nápadně to připomínalo léčbu šokem.

„No,“ nadhodila Rachel a snažila se mluvit klidně, „to je možné, ale ty máš svoje závazky, Tori, a tvůj otec je přece rozumný člověk. Kdybys mu to vysvětlila, tak by určitě...“

„Já jsem to zkoušela,“ přerušila ji Tori. „Proto jsem přišla tak pozdě. Ale on naprosto nechtěl nic slyšet. Říkal, že když vy dvě převzmete můj díl zodpovědnosti, tak mi snad konečně dojdou důsledky toho, jak jsem až doteď žila a jak se chovám. A že i kdybychom nějak

společně sehnaly peníze a zaplatily můj podíl, tak by stejně nechtěl, abych jela.“

„Ale ty jsi přece dospělá ženská,“ připomněla jí Rachel důrazně. „To ti prostě nemůže udělat. Tohle jsme měly podniknout společně. *Musíme to podniknout společně.*“

Tori jen bezmocně pokrčila rameny. Vypadala daleko rezignovaněji, než bych v její situaci byla já, ale pravda byla, že naše životy měly jen pramálo společného.

„A co úspory?“ zeptala jsem se jí ve snaze chytit se každého stébla, přestože jsem tušila, že veškeré úsilí je marné. „Nemohla bys třeba zaplatit svůj podíl doplatku z nějakých peněz, které sis dala stranou, a tak tátovi dokázat, že si zasloužíš jet s námi?“

Rachel vrhla svým směrem nenápadný pohled.

„Ty víš, že jsem si v životě nedala stranou ani penny,“ zasténala Tori.

„Jasně, já vím,“ povzdychla jsem si.

Proč by taky něco takového dělala, když měla u papírka otevřený účet a vždycky od něj dostala všechno, na co si vzpomněla? To ovšem vlastně ani nebyla Torina chyba. Kdyby její otec nebyl celý život tak ochotný vyhovět každému jejímu rozmaru, tak by tuhle tvrdou lekci nikdy nemusela podstupovat.

„Mě to tak strašně mrzí,“ zopakovala Tori znovu a zněla opravdu zoufale. „Snažila jsem se ho přesvědčit, aby to nedělal, ale on říkal, že mě začne brát vážně, až se rozhodnu, co vlastně chci v životě dělat. Ale jak na to mám sakra přijít, když nemám ani vindru a nemůžu se ani o nic pokusit?“

A to byl právě ten problém. Tori byla převtělením Grahamovy postavy pana Žabáka v náramně pohledném balení. Polovinu života strávila bezděčným těkáním od jedné věci k druhé a nikdy nepřemýšlela nad tím, co to bude stát, až zase vymění jeden nejžhavější módní trend

za další nebo opustí nějaký nákladný koníček, který ji přestal zajímat. Schopnost u něčeho vydržet nikdy nebyla její silnou stránkou. Se studiem na univerzitě přestala v okamžiku, kdy došlo na první náročnou práci, a od té doby se nedokázala ničemu soustředěně věnovat déle než tři týdny.

Ironií bylo, že chalupa v Lakeside mohla být právě tím místem, kde by si dokázala pár důležitých věcí ujasnit, a teď přišla o příležitost tam odjet.

„Tady,“ popotáhla Tori, otevřela své luxusní kožené psaníčko a vysypala jeho obsah na stůl. „To je všechno, co mám. Doufám, že vám to bude stačit aspoň na jízdenky na vlak, když vás tam nemůžu odvézt.“

„Jízdenky na vlak?“ opakovala po ní Rachel a nevěřicně se dívala, jak Tori uhlazuje na stole pár zmačkaných bankovek. „Já chápu, že nás nemůžeš odvézt, Tori, ale nemohly bychom si půjčit tvoje auto?“

Tori zavrtěla hlavou.

„Snad ti otec nesebral i tvého range rovera!“ zalapala jsem po dechu. „Mohly jsme si ho půjčit!“

„Je zamčený v jedné z tátových garáží,“ zakvílela Tori. „Říkal, že vám ho nemůžu půjčit a že od teď, když budu někam potřebovat, tak mám jezdit autobusem.“

Představa, jak Tori jezdí hromadnou dopravou, byla velmi znepokojivá.

„No tak to je teda pěkné,“ poznamenala Rachel. „Protože i kdybychom nějak sehnaly peníze na zaplacení tvého podílu nájmu chalupy, tak nemůžeme jet vlakem, protože tím bychom se k té chalupě vůbec nedostaly dostatečně blízko a taxík z nádraží by nás stál celé jmění. A kromě toho bychom tam bez auta byly úplně odříznuté od světa.“

„A do vlaku si nemůžu vzít šicí stroj,“ dodala jsem. „Potřebujeme auto.“

„Šicí stroj?“ opáčila Tori, kterou ta představa na okamžik rozptýlila od vlastních pochmurných myšlenek. „Proč si chceš na dovolenou brát šicí stroj?“

„Protože musím dodělat pár zakázek,“ odpověděla jsem a s ohledem na krizi, jíž Tori tak nečekaně čelila, jsem se snažila, aby to neznělo příliš hrdě. „Potřebuju pár věcí došít a odeslat, až budeme pryč.“

„Myslela jsem, že ty tvoje ruční práce jsou jenom koníček,“ podotkla Tori a nakrčila nos.

„Čím dál lukrativnější koníček,“ upřesnila Rachel a navzdory naší neutěšené situaci se na mě usmála. „Zvlášť od doby, co Em nedělá jenom imitace cizích vzorů.“

„Jo?“

„Jo,“ potvrdila a v jejím hlase zazněla stopa netrpělivosti, protože na tohle téma už jsme spolu předtím mluvily celé hodiny. „Šije teď patchworkové sukně a šaty podle vlastních návrhů – vzpomínáš?“

„Jo, jasně,“ přikývla Tori, ale moc přesvědčivě to nepůsobilo.

„To znělo, jako by tě to najednou opravdu začalo zajímat,“ obrátila jsem se k Rachel. Ocenění, které pro mou práci projevila, mi pomáhalo nemyslet tolik na pohromu, kterou nám Tori před chvílkou oznámila. „Myslela jsem, že říkáš, že patchwork dělají jenom staré babky.“

„Jo, když jsi s tím začala, tak jsem si to myslela,“ přiznala Rachel. „Všechno to měření a přesné pasování, z toho bych se zbláznila. Bylo to stejně mechanické jako ty grafy a tabulky, co děláš v práci. To přece nevyžaduje žádnou kreativitu.“

„Co jsem dělala,“ opravila jsem ji a velkoryse přešla opovržením, které k mému milovanému tradičnímu řemeslu chovala. „A ty vzory přece musí být přesné.“

„Ale teď už ses dostala na úplně jinou úroveň,“ prohlásila Rachel uznale. „A ty zarámované obrázky z tkanin se zvláštními významy jsou fakt originální a superstylové.“

„Takže mi to schvaluješ?“ zasmála jsem se s povytaženým obočím a cítila se nemálo polichocně. Vtom se lokálem rozlehl radostný hlahol ohlašující příchod partičky přátel chystajících se slavit rozlučku se svobodou, který nebylo možné ignorovat.

Ne že bych její požehnání potřebovala, ale bylo rozhodně příjemné ho mít. Věděla jsem totiž, jaký význam Rachel přikládá pocitu bezpečí, který jí dává pravidelný plat, a její názor na můj koníček mi tak bude velkou oporou, až se jí svěřím, že zvažuju možnost si z něj udělat jediný zdroj příjmů.

Mým tajným plánem pro nadcházející týdny strávené na chalupě bylo konečně dospět k rozhodnutí, jestli mám zkusit samostatně podnikat, nebo místo toho přijmout nabídku pozice datové analytičky, kterou jsem začátkem týdne dostala – to by ovšem znamenalo upsat se o dost méně atraktivní společnosti než byla ta, kterou jsem před pár týdny opustila.

Bylo mi jasné, že rodiče by jednoznačně uvítali, kdybych si zvolila jistotu, a až donedávna bych to vnímala stejně. Ovšem to, jak se v poslední době vyvíjela moje práce v oblasti patchworku, ve mně nastartovalo nějakou vnitřní změnu. Teď si však říkám, že pokud z naší vysněné dovolené nakonec sejde a já tak přijdu o příležitost si svou budoucnost promyslet, bude to stejně jedno.

„No jasně,“ odpověděla Rachel a stiskla mi paži, zatímco dýdžej ještě o poznání zvýšil hlasitost aparatury. „Je to super koníček.“

Její slova trochu zchladila mé nadšení, ale rychle jsem se zase vzpamatovávala.

„Vlastně,“ snažila jsem se překřičet rámus hudby a otočila se zpátky k Tori, „jsem si představovala, že na chalupě dokončím pár rozdělaných

zakázek, takže budeme muset nějak vymyslet, jak náš plán zrealizujeme i přes nepřítelů okolností, ne? A taky jak přesvědčíme tvého tátu, aby ti dovolil jet s námi.“

Přesně v tu chvíli opanoval jeviště vousatý performer v ženském úboru a ovinul kolem rozpačitě se tvářícího nastávajícího ženicha fialové péřové boa k nemalému pobavení ostatních členů té povedené partičky. Tori mě popadla za paži.

„Sakra,“ zamumlala polohlasně a já jsem sledovala její pohled směrem k baru.

„Rachel,“ otázala jsem se podrážděně. „Co tady dělá?“

Davem lidí v lokále se k nám prodíral její partner Jeremy a vypadal poněkud nesvůj.

„Tys mu řekla, že jdeme sem?“ uhodila jsem na Rachel zamračeně.

Jednou, když se Jeremy k našemu pátečnímu holčičímu rande oficiálně připojil, málem knokautoval nějakého chudáka, který si dovolil Rachel jenom zeptat, kde jsou toalety, a od té doby se mu každý páteční večer pravidelně dařilo nás pod nějakou záminkou vystopovat a dělat nám nezvanou společnost.

„Ne,“ ujistila mě Rachel a tvářila se, že ani jí to není nijak milé. „Jasně že ne. Říkala jsem mu, že se možná půjdeme podívat do toho nového bistra, protože potřebujeme něco probrat, ale nezmínila jsem se, že půjdeme sem.“

„No, ať už se tu objevil pod jakoukoliv záminkou,“ konstatovala jsem poněkud stroze, „mohly bychom před ním nemluvit o tom, že se v našich plánech na dovolenou objevil zádrhel?“ Ve skrytu duše jsem pořád doufala, že tento problém je pouze dočasný. „Jenom by mu to udělalo radost.“

Rachel se mi mé podezření ani nepokoušela vyvracet.

„Tak copak to asi bude dneska?“ zamlaskala Tori přemítavě a pohotově jmenovala pár Jeremyho standardních záminek, pod nimiž se

k nám s oblibou bez pozvání vtíral. „Pojďme se vsadit, holky. Že by obvyklá kombinace ztracené peněženky a potřeba peněz na taxík domů?“

„Nebo zapomenuté klíče od bytu?“ přidala jsem se.

„Nebo že by zapomněl na pozvání na večeři k jeho rodičům?“ přivzrukovala mi Tori a polohlasem dodala: „které ani zdaleka není Rach připravena poznat.“

„Ahoj,“ pozdravil nás Jeremy, když konečně dorazil k našemu stolu, naklonil se k Rachel a políbil ji na tvář.

„Ahoj,“ odpověděly jsme s Tori bez nadšení.

„Venku to vypadá na déšť,“ oznámil nám Jeremy a zamával skládacím deštníkem. „A ty sis doma zapomněla deštník.“

„To snad není pravda,“ zašeptala směrem ke mně Tori, která aspoň na okamžik zapomněla na své vlastní nesnáze.

„Děkuju,“ odpověděla mu Rachel, vzala si od něj deštník a strčila ho pod stůl.

Nebýt mého panického stavu ohledně toho, jak vlastně zaplatíme Torin podíl nájmu chalupy a jak přesvědčíme jejího otce, aby jí dovolil jet s námi, nehledě na otázku, jak se tam bez Torina auta vůbec dostaneme, byla bych v pokušení Jeremymu tu chabou výmluvu jen tak nedarovat. Ale nejspíš by zůstalo jen u pokušení. Pokud šlo o Jeremeho, byla Rachel jako slepá, takže by nestálo za to vyvolávat mezi námi zbytečné rozepře.

„Hledal jsem vás napřed v tom bistru,“ pokračoval Jeremy, když ani jedna z nás nic neříkala. „Myslel jsem, že se dneska večer chystáte tam, Rach.“

„Jo, chtěly jsme jít tam,“ odpověděla mu Rachel. „Ale pak jsme si to rozmyslely.“

„A jak jsi teda přišel na to jít nás hledat sem?“ neodpustila jsem si otázku. „Tohle je přece úplně jiná liga než to bistro.“

Vzhledem k tomu, že Jeremy dobře věděl, že potřebujeme probrat podrobnosti naší společné dovolené, by dávalo větší smysl, kdyby nás hledal v nějakých klidnějších podnikcích. Flamingo byl nejhlučnější bar v celém městě.

„Nejspíš má nějakou sledovací apku a napíchl Rach telefon,“ zavtipkovala Tori.

Rychle jsem se na ni podívala a pak se otočila k Jeremymu, který i pod neonovými světly v baru viditelně zrudl.

„Jo, to bude ono,“ zamumlala jsem potichu k Tori.

Bylo to další varovné znamení, ale já věděla, že ukazovat na něj Rachel prstem k ničemu nevedlo. Z neznámého důvodu byla přesvědčená, že Jeremyho chování svědčí jen o tom, že mu na ní záleží, místo aby ji upozorňovalo, že její partner je potenciálně nebezpečný. Rozhodně jsem nechtěla nijak přispět k tomu, abychom se kvůli němu rozkmotřily.

„On je do mě prostě blázen,“ tvrdila už tolikrát, když se pokoušela obhajovat jeho žárlivé výstupy.

Ano, blázen, i tak by se to jistě dalo říct. Dívala jsem se na ten nesourodý pár a pocítila silné odhodlání dostat Rachel daleko od něj a unést ji na celé léto k jezerům. A pokud to bude jen trochu možné, toužila jsem, aby s námi mohla odjet i Tori.